

ДЗВІНКА ТОРОХТУШКО
СВІТЛЯЧОК

FIREFLY

Переклад з української о. Андрія Вівчара

Андрій Дрьомін. Боєць полку «Азов», патріот України, вірний побратим і товариш. Друг. Ми часто геть чисто забували, що він Андрій. Світляк. Саме так – Світляк. Таким він був завжди: щодня, щогодини. Здавалося, що якесь тихе, добре, неземне світло навколо нього. Світлі думки і поривання, світлий погляд. Він завжди знав відповіді на запитання, знав, чого хоче, вмів допомогти, підтримати і розрадити. Він мав професію. Ми теж забували, яку саме. Адже Світляк був ковалем. І це захоплення настільки відповідало його складу характеру і прагненням, що стало невід'ємною частиною життя. Він умів мріяти. Іноді, наївно, по-дитячому, іноді, як дорослий і розважливий чоловік, який знає, чого хоче в житті. І ці мрії теж завжди були світлими. Він мріяв. Так! Викувати найкращі у світі квіти. Щоб – як живі. Викувати таку підкову, яка всім принесе щастя. Викувати сонце, що всіх зігріє і всім світлитиме. Але найбільше Андрій мріяв про Україну. Вільну, заможну, успішну країну зі щасливими людьми. У котрій кожен зможе бути щасливим. Він боровся за Україну. І загинув за Україну. Він став нашою світлою пам'яттю. Світло. Світляк. Світлячок. Щодня. Щогодини. Назавжди...

Andrew Dryomin. He was a soldier of «Azov» regiment, a patriot of Ukraine, a true brother and a friend. The Friend. We often used to forget that his name was Andrew. He was the Firefly. That's right – the Firefly. So it always was: every day and every hour. It seemed there was a kind of quiet, good unearthly light around him. There were bright ideas and aspirations, there was his bright gaze. He always used to know the answers to all questions, he was sure to know what he wants; he was able and eager to help, to comfort and support. He had a profession or trade. We also used to forget what kind of trade. The Firefly was a blacksmith. And this passion is so consistent with his temperament and desire that has become an integral part of his life. He was able to dream. Sometimes, his dreams were naive, childish, but sometimes they were rather adult and sensible dreams of the man who knows what he wants in life. These dreams were always bright. He was a dreamer. Undoubtedly he was! He used to dream to forge the best flowers in the world and they should resemble live. He used to dream to forge such a horseshoe that would bring happiness to everyone. He used to dream to forge the sun that would bring warmth and sunshine to everyone. But his most cherished dream was of Ukraine. He used to dream of a free, prosperous, and successful country with happy people. Such a country where everyone could be happy. He fought for Ukraine. And he died for Ukraine. He was the light of our memory. The Light. The Firefly. Our Firefly. Every day. Every hour. Forever...

Гаряче сонце відкочувалося за гору. І там, наче перестиглий абрикос, лопалося і розхлюпувалося з того боку гори тягучим соком, розтікалося над схилом і ніби парувало над вечірньою прохолодою. Прозорі сутінки вбирали сонячні промені і мріли тихим серпанком над землею.

Жнива ще не почалися, але тугі колоски жита вже схилялися дотолу, такі тверді і важкуваті, ніби й справді налиті золотом. Вони шурхотіли довгими вусиками на легкому вітерці, мовби перешіптувались. А поміж колоссям, то тут, то там – волошки, маки і пахучий дикий горох. Поплівся стеблами жита аж до саміських колосків, цвіте, красується і пахне так, що аж памороки забиває. Серпень. Літо.

Світлячок дуже любив серпень і літо. Оці тремтливі ранки, гарячі, мовби запечені на сонці, дні і тихі, теплі вечори.

Вони вистигали перед сутінками, наче хліб, вийнятий з печі. Іноді Світлячкові здавалося, що вечір засихає хрумкою скоринкою, наче й справді хліб. Бо так пахло половіюче жито.

Світлячок жив на краєчку житнього поля, біля стежки, що вела до лісу. За ним і височіла ота гора, що по ній перестигле сонце розтікалося.

Удень він спав у своїй затишній нірці під коренем куща шипшини, а ввечері виходив на край стежки, запалював свого ліхтарика і світив майже до ранку.

The hot sun was rolling behind the mountain. And over there, the sun, like an overripe apricot, was bursting and slopping over the other side of the mountain with viscous juice, flowing over the hill and somehow evaporating over evening coolness. Clear twilight was absorbing the sunlight and was barely seen like a gentle haze above the ground.

The harvest had not begun yet, but tight, ripe rye ears were bowing downward, being so solid and heavy, as if they were indeed poured with gold. They were rustling with long mustache on a light breeze as if they were whispering. And among the ears, here and there, one could see cornflowers, poppies and aromatic wild pea. The pea was twining round the rye stalks straight towards the ears blooming, showing off and smelling very sweet. It was August. It was summer.

Firefly loved August and summer very much. He appreciated those anxious mornings, hot days as if they were baked in the sun, and also he enjoyed quiet, warm sunsets. The days were cooling down before twilight like a fresh-baked bread just removed from the oven. Sometimes firefly felt like the evening was drying up like a crispy crust as if it was bread. It was the smell of an unripe rye.

Firefly lived on an edge of the rye field near the path that led into a forest. Behind the forest towered the mountain, on which the overripe sun was flowing in. By day he slept in his cozy burrow under the roots of wild dog-rose bush. Every evening he would go to the edge of the path and turn on his flashlight and light it almost till the morning.

То була його праця – світити. Щоб нічні мешканці лісу бачили стежку і не забредали в темряві на поле. Вони ходили вночі сюди-туди, по якихось своїх звіриних справах, іноді зупинялися перепочити, погомоніти, розповідали останні навколишні новини, розпитували дорогу.

Дуже Світлячкові подобалося, коли стежкою йшла стара їжачиха. Велика така, схожа на кулясту колючу гору, а за нею котилося сім маленьких голкастих горбиків. Їжачатка. Пустотливі і пирхаючі, мовби їм щось носики постійно лоскоче. Це було так кумедно, що Світлячок щиро реготався з того видовища. Добре, що їжачиха не чула, як він сміється, а то, певно, штрикнула б своїми гострими голками.

Але найкраще, що таїла в собі серпнева ніч, – то була музика. Світлячок щоразу не міг дочекатися, коли вона зазвучить. І завжди хотів, щоб вона не закінчувалася.

His job was to light a flashlight. He did it in order for the nocturnal inhabitants of the forest to see the path and not wander into the field in the darkness. At night they walked hither and thither about their animal business, sometimes stopped to rest, to gossip, to tell the latest surrounding news or to ask the way.

Firefly liked when Mrs. Hedgehog was walking along the path. She looked like a big spiny round mountain. Seven little spiny balls, baby-hedgehogs, were rolling behind her. They were naughty and they sneezed frequently as if something was constantly tickling their noses. It was so funny that Firefly was earnestly laughing watching them. Luckily Mrs. Hedgehog did not hear him laugh or else she would probably prick him with her sharp spines.

But the best thing that concealed August night was the music. Firefly was always looking forward to it would play. And he always wanted that the music would never end.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.